

РЕШЕНИЕ

№ 1451

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10058** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и е образувано по касационна жалба на Дирекция "Инспекция по труда" С. против решение от 06.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело № 10893/2020 г. по описа на СРС. С обжалваното решение въззивен съд е отменил като незаконосъобразно НП № 22-006829 от 27.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С., с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. /хиляда и петстотин лева/.

С жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като се моли то да бъде отменено и съответно да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендират се разноски.

Ответникът [фирма], чрез процесуалния му представител в писмено становище оспорва жалбата. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение, като сочи доводи за неговата законосъобразност. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Прокурор от СГП поддържа становище за основателност на жалбата, като счита решението на първоинстанционния съд за неправилно, поради което следва да бъде отменено и потвърдено издаденото НП.

XX Касационен състав на АССГ, като обсъди приложените по делото доказателства,

взе предвид изложените касационни основания и доводите на страните, при спазване разпоредбата на чл. 218, ал. 1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество е основателна.

От фактическа страна, въззивният съд е приел за установено това, което е установено и от АНО в хода на административнонаказателното производство по отношение проведени от администрацията на ответника проверки по спазване на трудовото законодателство. Разпитани са и свидетели – актосъставител и тези посочени от въззивника.

Дружеството [фирма] е санкционирано за това, че в качеството си на работодател смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е изпълнил дадено задължително за изпълнение предписание по т. 4 от Протокол № ПР2006820/26.03.2020, поправен със решение от 27.03.2020 г. и съобщен на търговеца по реда на чл. 18а, ал. 7 от АПК от 27.03.2020 г. По този протокол на [фирма] са дадени задължителни предписания по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ. По т. 4 от протокола са дадени предписания: [фирма], в качеството на работодател да изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на И. П. П., съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ, с определен срок на изпълнение – 15.04.2020 г., по решението за поправка на ОФГ от 27.03.2020 г. при следваща проверка на 09.06.2020 г. е установено, че в указания срок не е изпълнено предписанието от 26.03.2020 по т. 4 от протокола. На 09.06.2020 г. е съставен АУАН за извършеното нарушение, като актосъставител, а по късно и АНО приемат дата на извършване на административното нарушение 16.04.2020 г., денят, следващ изтичане на срока по предписанието. Районният съд е коментирал събраните по делото доказателства и от правна страна е стигнал до извод, че принудителната административна мярка, каквато се явява процесното предписание, е наложена незаконосъобразно. Приема се, че АУАН е съставен след изтичане на срока по чл. 34 от ЗАНН, тъй като въззивника е бил известен на администрацията при подаване на сигнал от негов работник. РС приема, че срокът за съставяне на АУАН изтекъл на 08.06.2020 г., тъй като считано от 06.03.20 г. започва тримесечния срок за съставяне на АУАН, като ден на изготвяне на протокола за изпълнение на предписанията по последния. Приема и незаконосъобразност на НП, тъй като в хода на административнонаказателното производство АНО не е обсъдил възражения на въззивника; не са обсъдени представяни от въззивника доказателства – изпращана до работника кореспонденция, както и протокол, че работник не е получил дължимите суми от работодателя, за което имало свидетелстващи документ, а и свидетелски показания в тази връзка. По същество, въззивен съд приема, че АНО не доказва по категоричен начин извършеното и вменено в отговорността на ответника в това производство административно нарушение.

Безспорно е установено по делото, че дружеството е имало качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. На [фирма], в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ е дадено задължително за изпълнение предписание в срок до 15.04.2020 г.: "Да се плати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, през което се признава за трудов стаж на работника, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ". Установено е, че към 16.04.2020 г. това

предписание не е изпълнено. При постановяване на решението си съдът не е разгледал и взел под внимание писмено сведение от 09.06.2020 г. на управителя на [фирма], в което същият декларира, че към 08.06.2020 г. не е изплащал трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни пари на И. П. П.. Съдът е следвало да оцени всички събрани доказателства по делото, но не е изложил мотиви защо не приема писменото сведение от управителя на дружеството жалбоподател. Решението се основава на свидетелски показания на действащ работник на [фирма], твърдящ че е присъствал на 14.02.2020 г. в офиса на дружеството; протокол от 14.02.2020 г., в който управителят на дружеството и двама служители извършват констатация за изплатени суми и отказа на работника да подпише необходимите документи, удостоверяващи получаването на сумите; известие за доставяне от [фирма], с което работодателят е изпратил документи до И. П. П., и писмено отбелязване от доставчика за отказ от страна на адресата да получи пощенската пратка. Не са взети предвид свидетелските показания на И. П. П., в които същият сочи, че задължителното предписание не е изпълнено в указания срок, а дължимите му суми са получени от дружеството, след издаване на изпълнителен лист от съда. Касационен състав не приема относимост на свидетелските показания, без значение на кой от разпитваните от РС свидетели. Въззивникът/ответник не установява да е извел по ведомост дължими суми към работника във връзка с дадени по проверката от 06.03.2020 г. предписания; не е изпратил дължимите суми на работника – по поща или по друг начин, така, че в срока до 15.04.2020 година да има поведение в съответствие с даденото предписание по т. 4 от протокола. Следващо – противно на приетото от АНО, ответник не сочи доказателства за изпълнение на предписанието, каквото е вмененото нарушение, от което следва извод, че предписанието не е изпълнявано. По отношение срока, който според СРС не е спазен за съставяне на АУАН. Срокът тече от датата на извършване на нарушението – 16.04.2020 г., до която дата е бил задължен ответник по изпълнение на предписанието. Считано от тази дата тримесечния срок изтича много след 09.06.2020 г. – към 15.07.2020 г., предвид което изводите на РС са незаконосъобразни. Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че на дата 09.06.2020 г. от страна на дружеството не са представени доказателства за изпълнение на предписанието. Дадените от контролните органи предписания по КТ са задължителни за техните адресати, какъвто в случая е посоченото в НП и АУАН дружество. Няма данни така даденото предписание да е изпълнено до 15.04.2020 г. Изложените в обстоятелствената част на АУАН и НП обстоятелства по извършване на нарушението не са въвели в заблуждение нарушителя относно предявеното му административно нарушение. Описаното нарушение както в АУАН, така и в НП е конкретизирано в достатъчна степен, поради което и не е нарушено правото на защита на наказаното лице. Издаденото задължително предписание е индивидуален административен акт, чиято законосъобразност дружеството е можело да оспори пред съда. Съображенията, относно законосъобразността на дадените предписания, са могли да бъдат повдигнати в производство по оспорване на индивидуален административен акт, която възможност дружеството не е използвало и задължителното предписание е влязло в сила, поради което неизпълнението му води до приложение на санкционната разпоредба на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съдът намира и,

че размерът на санкцията е правилно определен малко над минимума. Не е налице маловажен случай.

Като е отменил наказателното постановление, районният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен и вместо него да се постанови друг по съществото на делото, с който наказателното постановление да бъде потвърдено.

При този изход на спора, на касатора на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ се дължи юрисконсултско възнаграждение за участие по делото пред двете съдебни инстанции в минимален размер от по 80 лв. за всяка от тях.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Софийски Градски Административен Съд, XX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело № 10893/2020 г. по описа на СРС, и ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № № 22-006829 от 27.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 416, ал. 5 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. /хиляда и петстотин лева/.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] сумата от 160 (сто и шестдесет лева), представляваща сторените разноси по делото.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.